

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **FARIA s.r.o.**, IČO: 629 14 731
sídlem Slavětínská 84, Klánovice 190, Praha 9

zastoupená Censitio s.r.o., IČO: 247 74 219
sídlem Ratajova 1113/8, Praha 4

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 619/28, Praha

o žalobě ze dne 22.5.2019 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Určuje se, že postup žalovaného, který po dobu trvání daňové kontroly daně z přidané hodnoty žalobkyně za zdaňovací období říjen 2016 zadržoval žalobkyni nadměrný odpočet ze zdanitelných plnění, která nebyla plněními přijatými od dodavatelů SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o. a JOHNY HOLDING s.r.o., byl nezákonným zásahem.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 35 798 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Censitio s.r.o.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, obsah žaloby, průběh řízení před soudy

1. Žalobou ze dne 22.5.2019 podanou u Městského soudu v Praze ve znění její změny ze dne 22.11.2019 upřesněné dne 10.6.2020 se žalobkyně domáhala deklarace nezákonnosti zásahu žalovaného, který spatřovala v zadržování nesporné části daňového odpočtu. Žalobkyně se konkrétně domáhala toho, aby soud určil, že *postup žalovaného, který po dobu trvání daňové kontroly daně z přidané hodnoty žalobkyně za zdaňovací období říjen 2016 zadržoval žalobkyni nadměrný odpočet ze zdanitelných plnění, která nebyla plněním přijatých od dodavatelů SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o., byl nezákonným zásahem.*
2. Žalobkyně v žalobě nejprve zrekapitulovala předcházející průběh řízení. Uvedla, že Finanční úřad pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Kladně, zahájil dne 4. ledna 2017 u žalobkyně daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce října 2016 před vlastním vyměřením daně, a to pouze v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od dodavatelů SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o. V přiznání vykazala žalobkyně nadměrný odpočet ve výši 2 269 454 Kč. Žalobkyně poskytla správci daně veškerou potřebnou součinnost a předložila mu daňové doklady, evidenci pro daňové účely a jiné písemnosti ke všem prověřovaným přijatým plněním. V průběhu měsíce září a října 2017 správce daně vydal značné množství výzev k poskytnutí údajů třetím osobám, odpovědi na tyto výzvy pak byly správci daně doručeny v říjnu a listopadu 2017.
3. Dne 19. 12. 2018 vydal správce daně výzvu čj. 4308898/18/2110-60562-200422 k prokázání skutečností podle § 92 odst. 4 daňového řádu, ve které vyzval žalobkyni k prokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně u plnění přijatých od společností SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o. Vzhledem k tomu, že tato výzva byla vydána dva roky po zahájení daňových kontrol a rok poté, co správce daně obdržel odpovědi na „značné množství výzev k poskytnutí údajů třetím osobám“, bylo na první pohled zřejmé, že spornou částí nadměrného odpočtu je v prověřovaném zdaňovacím období (říjen 2016) pouze ta část nadměrného odpočtu, která se týká zdanitelných plnění přijatých od společností SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o. Zbývající část vykázaného nadměrného odpočtu byla tzv. nespornou částí nadměrného odpočtu. Žalobkyně vykazala za zdaňovací období říjen 2016 nadměrný odpočet v celkové výši 2 269 454 Kč, přičemž sporná část tohoto nadměrného odpočtu týkající se společností SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o., činila 983 320 Kč. Nesporná část nadměrného odpočtu, tedy ta část nadměrného odpočtu, která nebyla fakticky prověřována, činila částku 1 286 134 Kč.
4. Žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. II. ÚS 819/18, podle něhož je zadržování nesporné části nadměrného odpočtu porušením vlastnického práva. V souladu s tímto nálezem Ústavního soudu měl žalovaný coby místně příslušný správce daně neprodleně a bez zbytečných průtahů nejpozději po vydání výzvy k prokázání skutečností z prosince 2018 rozhodnout o vyměření nesporné části nadměrného odpočtu. Žalovaný tak ale ke dni podání žaloby neučinil.
5. V průběhu řízení před soudem vydal žalovaný dne 22.10.2019, č.j. 8156603/19/2009-52522-104904 platební výměr, kterým žalobkyni vyměřil nadměrný odpočet v celkové výši 2 322 749 Kč, tj. rozhodl o celém nadměrném odpočtu (v jeho sporné i nesporné části).

V důsledku vydání tohoto rozhodnutí, kterým se žalobkyně necítila být uspokojena, soud v návaznosti na závazný právní názor vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2020 č.j. 1 Afs 22/2020-34 připustil usnesením ze dne 9.7.2020, č.j. 1 Afs 22/2020-34 změnu žaloby z původní žaloby na ochranu proti nečinnosti na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen s.ř.s.“). Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku rovněž poukázal na povinnost soudu při posouzení věci respektovat závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 819/18 a v rozsudku Soudního dvora EU ze dne 14.5.2020, věc C-446/18 (AGROBET CZ).

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný (ve vztahu k původní žalobě) navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že jakkoli mu nezbyvá než konstatovat, že orgány finanční správy jsou si vědomy, že zadržování nadměrného odpočtu po dobu daňové kontroly je zásahem do vlastnického práva, nesouhlasí se závěrem, že pro takový zásah chybí zákonný základ. Žalovaný v této souvislosti odkázal na směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice“), jakož i na zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), které výslovně předpokládají, že nadměrný odpočet DPH bude vyhodnocován vždy za zdaňovací období jako celek. Článek 183 směrnice konkrétně uvádí, že „Pokud za dané zdaňovací období výše odpočtu daně překročí výši splatné daně, mohou členské státy buď převést nadměrný odpočet daně do následujícího období, nebo vrátit daň v souladu s podmínkami, které samy stanoví.“ Obdobný závěr pak plyne i z článku 179 směrnice, který stanoví, že *„(o)soba povinná k dani provede odpočet daně tak, že od celkové výše daně splatné za dané zdaňovací období odečte celkovou výši daně, u níž v průběhu téhož období vznikl nárok na odpočet daně, který je uplatňován podle článku 178.“* Ze shora uvedeného vyplývá, že plátce daně odpočet řeší celkově, za určitý úhrn transakcí, tj. od celkové částky DPH na výstupu odečte celkovou výši DPH na vstupu, přičemž do výpočtu zahrne všechna plnění, která se uskutečnila v tomtéž zdaňovacím období. Vzhledem k tomu, že je odpočet celkový, představuje nadměrný odpočet nedělitelný celek. Není tedy možné rozdělit jej na části vztahující se k jednotlivým konkrétním plněním. Popsaný princip vyplývá i z ust. § 4 odst. 1 zákona o DPH, kde je uvedeno, že nadměrným odpočtem se rozumí daň odpovídající rozdílu mezi daní na výstupu a odpočtem daně za zdaňovací období v případě, že daň na výstupu je nižší než odpočet daně.
7. Žalovaný připomněl, že otázka, zda je v souladu s unijním právem a s principem neutrality DPH opatření členského státu, které podmiňuje vyměření a výplatu části nárokovaného odpočtu DPH ukončením řízení o všech zdanitelných plněních v daném zdaňovacím období, je předmětem řízení (pozn. soudu – v době vyjádření žalovaného ještě probíhajícího) před Soudním dvorem ve věci AGROBET CZ (viz též usnesení NSS ze dne 31.5.2018, č.j. 1 Afs 271/2017-56).
8. Žalovaný se v daném případě zcela ztotožnil se závěry obsaženými ve vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství č.j. 19614/19/5100-41452-706053 ze dne 17.5.2019. Pokud jde o vyměření nadměrného odpočtu ve vztahu k celému zdaňovacímu období, je

zcela nepochybné, že jak směrnice, tak i vnitrostátní právní úprava chápe nadměrný odpočet jako případný kladný výsledek matematické operace, v rámci které je od splatné daně na výstupu za celé zdaňovací období odečten odpočet daně nikoliv s konkrétními plněními, nýbrž se všemi plněními za dané zdaňovací období jakožto celkem. Ust. § 105 zákona o DPH pak jednoznačně definuje, že vznik vratitelného přeplatku je spojen pouze s vyměřením či doměřením nadměrného odpočtu, a to za celé zdaňovací období. Žalovaný následně citoval z bodů 38 a 39 nálezu sp. zn. II. ÚS 819/18, avšak přes tyto závěry Ústavního soudu uvedl, že současná právní úprava částečné vrácení nesporné části nadměrného odpočtu neumožňuje. Případné finanční ztráty způsobené „zadržováním“ nevyměřeného, daňovým subjektem nárokováného nadměrného odpočtu déle než 4 měsíce kompenzuje daňový řád daňovému subjektu přiznáním úroku z daňového odpočtu dle ust. § 254a, čímž je dodržena zásada daňové neutrality.

9. Žalovaný uzavřel, že požadavku žalobce na vyplacení nesporné části nadměrného odpočtu ve výši 1 286 134 Kč, resp. na vydání „částečného“ platebního výměru na DPH za zdaňovací období říjen 2016 nebylo možné s ohledem na současnou úpravu daňové legislativy vyhovět. V opačném případě by došlo k vydání rozhodnutí na základě neexistujícího právního podkladu, což by bylo v rozporu s ustanovením čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a s ustanovením čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které zakotvují princip enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí jako základní princip fungování a uplatňování veřejné moci. K později akceptované změně žaloby se žalovaný již nevyjádřil, pouze v podání ze dne 3.12.2019 s ohledem na vydání platebního výměru ze dne 22.10.2019 č.j. 8156603/19/2009-52522-104904 uvedl, že předmět řízení dle jeho názoru odpadl, a žaloba by tak měla být zamítnuta.

III. Posouzení věci soudem

10. Žalobkyně se domáhá soudní ochrany prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s., který spatřuje v postupu žalovaného po dobu trvání daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016, spočívajícímu v zadržování nadměrného odpočtu z nesporných zdanitelných plnění, konkrétně zdanitelných plnění, která nebyla plněními přijatými od dodavatelů SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o., neboť rozsah daňové kontroly byl vymezen právě (a pouze) zdanitelnými plněními přijatými od uvedených dodavatelů.
11. Podle § 82 odst. 1 s.ř.s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Žaloba je včasná a jako zásahová žaloba deklaratorního typu též bez dalšího přípustná, a soud proto mohl přistoupit k jejímu věcnému projednání.
12. Ve věci neměl soud pochyby o tom, že žalobkyně byla přímo zkrácena na svých právech v důsledku zásahu správního orgánu, který nebyl rozhodnutím a byl přímo zaměřen proti žalobkyni. Těžištěm sporu je tak otázka zákonnosti takového postupu správního orgánu, která ovšem, jak je účastníkům řízení známo, byla předmětem recentní judikatury nejvyšších soudů, tj. Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora EU. Městský soud v Praze tak při posouzení podmínky (ne)zákonnosti zásahu žalovaného vyšel

z následujících judikturních závěrů vztahujících se k otázce zadržování nadměrných odpočtů z nesporných zdanitelných plnění, z nichž klíčové jsou závěry, k nimž dospěl Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 819/18 a Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci AGROBET CZ.

13. Ústavní soud v odkazovaném nálezu posuzoval otázku zadržování nesporných odpočtů z hlediska ústavnosti, přičemž dospěl k závěru, že zadržování nesporné části nadměrného odpočtu představuje porušení vlastnického práva, k němuž není správce daně oprávněn. O této části nadměrného odpočtu tak musí správce daně neprodleně rozhodnout a vyplatit daňovému subjektu příslušný vratitelný přeplatek (§ 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Ústavní soud konkrétně uvedl, že *„[d]aňový řád (§ 90 odst. 3 ve spojení s § 85 odst. 1) umožňuje správci daně prověřovat před vyměřením daně pouze tu část plnění, o nichž existují důvodné pochybnosti; nedává však správci daně pravomoc zadržovat nespornou část nadměrného odpočtu odvozenou od těch zdanitelných plnění, která jako nesporná nemohou být předmětem prověřování. (...) Ačkoli tedy § 139 daňového řádu skutečně neuvádí možnost částečného rozhodnutí o výši daňové povinnosti, takové rozhodnutí není v intencích daňového řádu nemožné; právě naopak, je s ohledem na požadavky § 5 odst. 3 daňového řádu a zejména s ohledem na ústavně zakotvenou ochranu vlastnického práva jedinou ústavně konformní možností postupu správce daně. (...) Podle Ústavního soudu tedy „[s]právce daně mohl cíle řádného výběru daní dosáhnout i bez nezákonného zásahu do majetkových práv stěžovatelky, a sice rozdělením částky nárokováného nadměrného odpočtu na částku spornou, odpovídající zdanitelným plněním, jež byla předmětem šetření správce daně, a částku nespornou, kterou bylo možné daňovému subjektu bez dalšího přiznat a vyplatit“.*
14. Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci AGROBET CZ, který byl vydán na základě žádosti Nejvyššího správního soudu o rozhodnutí o předběžné otázce, pak závěry přijaté Ústavním soudem podpořil. Z jeho rozsudku vyplývá, že globální povaha nadměrného odpočtu DPH neznamená, že tento nadměrný odpočet musí být považován za nedělitelný celek, který by nebylo možné rozdělit na spornou část odpovídající konkrétním plněním dotčeným rozsahem daňové kontroly, a na nezpochybněnou část odpovídající konkrétním plněním, která rozsahem daňové kontroly nejsou dotčena (bod 31). Možnost identifikace za určité zdaňovací období nezpochybněné části nadměrného odpočtu DPH vykázaného v přiznání k DPH, jež by mohla být předmětem částečného převedení nebo vrácení tohoto nadměrného odpočtu, neodporuje zásadě daňové neutrality (body 35 a 36).
15. Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci AGROBET CZ shrnul, že *„[č]lánky 179, 183 a 273 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, posuzované ve světle zásady daňové neutrality, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která neumožňuje, aby daňový orgán před skončením daňové kontroly týkající se přiznání k dani z přidané hodnoty (DPH), ve kterém je za určité zdaňovací období vykázan nadměrný odpočet, připustil vrácení části tohoto nadměrného odpočtu vztahující se k plněním, která k okamžiku zahájení této kontroly nejsou jejím rozsahem dotčena, pakliže není možné jasně, přesně a jednoznačně určit, že bez ohledu na výsledek této kontroly bude nadále existovat nadměrný odpočet DPH, jehož částka přitom může být případně nižší než částka vztahující se k plněním, jež nejsou rozsahem této kontroly dotčena, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.“*

16. Z práve uvedené judikatury je tak nutno dovodit „*povinnost finančního orgánu rozhodnout bez zbytečného odkladu o nesporné části nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty, a to za předpokladu, že lze takovou část nadměrného odpočtu jasně, přesně a jednoznačně určit*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2020, č.j. 1 Afs 22/2020-34). Tento předpoklad, tj. existence nesporné části nadměrného odpočtu, bude naplněn pouze za situace, kdy částka splatné daně i částka odpočtu připadající na tato plnění jsou samy nesporné (bod 37 rozsudku Soudního dvora EU ve věci AGROBET CZ), což je skutečnost, která bude moci být zpravidla postavena na jisto až v průběhu daňové kontroly. Pro určení nesporné části nadměrného odpočtu proto zpravidla nepostačí, že kontrola je formálně prováděna v omezeném rozsahu, nýbrž je nutno se přesvědčit o tom, že případné nesrovnalosti nebudou mít dopad na částku nadměrného odpočtu DPH, která se jeví jako nesporná a rovněž o tom, že nebude nutno rozsah daňové kontroly rozšířit i na původně nekontrolovaná plnění (srov. body 38 a 39). Za těchto podmínek lze přitom vrátit nespornou část daňového odpočtu za celé zdaňovací období (bod 47).
17. Městský soud v Praze se tedy na základě citovaných judikатурních východisek zabýval tím, zda v případě nadměrného odpočtu, který byl žalobkyni ve vazbě na daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016 zadržován, bylo možné jasně, přesně a jednoznačně určit jeho nespornou část.
18. Jak vyplývá ze správního spisu, dne 23.11.2016 podala žalobkyně přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016, v němž uplatnila nadměrný odpočet ve výši 2 269 454 Kč. Dne 21.12.2016 podala žalobkyně dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za říjen 2016, v němž uplatnila snížení daňové povinnosti o částku 53 295 Kč. Dne 4.1.2017 byla ve vztahu k žalobkyni zahájena daňová kontrola před vlastním vyměřením daně, jejímž předmětem byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc říjen 2016 vykázaná v daňovém přiznání a následně podaném dodatečném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc říjen 2016. Rozsah daňové kontroly byl omezen na přijatá zdanitelná plnění od dodavatelů SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o. (viz protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 4.1.2017, č.j. 5722/17/2110-60562-200422).
19. Z vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 17.5.2019 č.j. 19614/19/5100-41452-706053, které bylo vydáno k podnětu žalobkyně na ochranu před nečinností správce daně spočívající v nevrácení nesporné části nadměrného odpočtu na DPH za říjen 2016, vyplývá, že žalobkyni nelze pro absenci právního podkladu vyhovět, a podnět byl proto odložen. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 9.10.2019 č.j. 4567298/19/2110-60562-208870 pak vyplývá, že dokazování bylo zaměřeno toliko na přijatá zdanitelná plnění od dodavatelů SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o., a že správce daně prověřoval oprávněnost uplatněného nároku v celkové výši 983 320 Kč. Ve zbytku uplatněného nadměrného odpočtu, tj. ve výši 1 286 134 Kč, správce daně dokazování neprováděl a od zahájení daňové kontroly nezpochybňoval jeho nespornost. S existencí nesporné části, resp. její výše, musel být správce daně dle názoru soudu srozuměn nejpozději v době, kdy (po téměř 2 letech) od zahájení daňové kontroly vydal dne 19. 12. 2018 žalobkyni výzvu č.j. 4308898/18/2110-60562-200422 k prokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně u plnění přijatých od korporací SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o., neboť tato výzva byla vydána po shromáždění a vyhodnocení podkladů od žalobkyně a třetích subjektů v roce 2017 a bylo

z ní zřejmé, že spornou částí nadměrného odpočtu je v prověřovaném zdaňovacím období (říjen 2016) pouze ta část nadměrného odpočtu, která se týká zdanitelných plnění přijatých od tří výše uvedených korporací.

20. Lze tak shrnout, že pokud žalobkyně vykazala za zdaňovací období říjen 2016 celkový nadměrný odpočet ve výši 2 269 454 Kč a následně se z důvodu pochybností správce daně stala spornou výlučně ta část nadměrného odpočtu, jež se týkala plnění přijatých od korporací SQW s.r.o., TRIXUS s.r.o., a JOHNY HOLDING s.r.o., která činila 983 320 Kč, potom zbývající část nadměrného odpočtu, tj. částku 1 286 134 Kč, bylo nutno považovat za nespornou. Vzhledem k tomu, že daňová kontrola byla omezena pouze na shora specifikovaná plnění a v průběhu daňové kontroly nevyvstaly pochybnosti o nespornosti uvedené části nadměrného odpočtu, bylo možné v souladu se shora odkazovanou judikaturou dojít k závěru, že bez ohledu na výsledek daňové kontroly by i nadále existoval nadměrný odpočet ve výši této nesporné části.
21. Soud tedy dospěl k závěru, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro vrácení této nesporné části daňového odpočtu ještě před ukončením daňové kontroly. Pokud žalovaný nerozhodl o vrácení nesporné části nadměrného odpočtu, postupoval nezákonně, resp. svým postupem nepřipustně zasáhl do vlastnického práva žalobkyně. V posuzované věci tedy byly naplněny všechny podmínky pro to, aby soud žalobě na určení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího v zadržování nesporné části nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období říjen 2016 vyhověl. V intencích žalobního návrhu proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
22. Akcesorický výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem, tvořených v řízení před Městským soudem v Praze zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 2 000 Kč a dále náklady právního zastoupení za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby, replika k vyjádření žalovaného, změna žaloby, doplnění žaloby), tj. celkem 15 500 Kč a pět režijních paušálů po 300 Kč (1 500 Kč), celkem tedy 17 000 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále částkou 3 570 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty (21 % z částky 17 000 Kč), kterou je právní zástupce žalobkyně povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) Celková výše nákladů, které žalobkyně důvodně vynaložila za řízení před Městským soudem v Praze, tak činí 22 570 Kč.
23. Za řízení o kasační stížnosti náleží žalobkyni náhrada nákladů ve výši 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek a dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepis kasační stížnosti) a dva režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 advokátního tarifu. V řízení o kasační stížnosti zastupovala žalobkyni advokátka JUDr. Milena Nováková, která je rovněž plátkyní DPH, a proto je součástí náhrady nákladů řízení též částka 1 428 Kč (21 % z částky 6 800 Kč). Celková výše nákladů za řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 13 228 Kč. Výše nákladů žalobkyně za řízení před správními soudy obou stupňů tedy v souhrnu činí 35 798 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu